



”יום במותה של ג’ו” מאת פיטר ניקולס

דמות: שילה

(בת 35, אמא של ג’ו בת העשר, הסובלת מפיגור שכלי והתפתחותי קשה ביותר)

אני משתפת פעולה עם הבדיחות שלו כדי לעשות לו טוב. אם זה עוזר לו לחיות איתה, אני לא חושבת שזה מזיק, אתם חושבים שכן? אין לו שום אמונה שהמצב שלהם ישתפר אי פעם. אבל, תבינו, לי יש אמונה...
לדעתי, גם אם היא היתה מראה סימני התקדמות, בריי לא היה שם לב. כשמדובר באמונה הלב שלו אטום- אמונה זה לא להאמין באגדות, זאת פתיחות נפשית. אני תמיד מחפשת סימן.
יום אחד כשהיא הייתה בת- בערך- קצת יותר משנה, אם אני לא טועה, היא שכבה על הרצפה וביחבשה ברגליים ואני סידרתי את הבית. בניתי מגדל קטן מלבנים צבעוניות- לבנים מפלסטיק, כן?- על שטיח קטן ליד הראש שלה. ואז המשכתי עם האבק ובפעם הבאה שהסתכלתי ראיתי שהיא הפילה אותו. אז בניתי שוב את המגדל והפעם הסתכלתי עליה. העיניים שלה התרוצצו לכל הכיוונים, ומן הסתם הן קלטו את המגדל הצבעוני הזה. ואז היד הקרובה אליו התחילה לזוז... והאגרוף שלה התחיל להתכווץ ו- להיפתח במאמץ גדול. היד השנייה- שהיתה סתם כפופה ככה- (היא מרימה יד כפופה אחת אל גובה הכתף) לא זזה. בכלל. אתם מבינים עד כמה זה חשוב?- היא השתמשה בפעם הראשונה ביד אחת ולא בשתיים. היא ראתה משהו, נגעה בו, וכשהיא נגעה בו היא גילתה שכאשר היא נוגעת בו- מה שזה לא יהיה- זה משתנה. זה נופל. עכשיו היד הכפופה שלה התחילה לפרפר לכיוון המגדל. זה לקח- נדמה לי- עשר דקות של עבודה קשה- להגיע אליהם באצבעות שלה... ואז היד פרכסה בעווית והיא הפילה את המגדל.
אני לא יכולה לתאר לכם מה זה היה. אבל אתם יכולים לדמיין, נכון? כמה פעמים היד כמעט נגעה ואז היה פרכוס לא רצוני שהרחיק אותה... והיא ניסתה שוב. זה היה הכי נפלא- היה לה כוח רצון, היתה לה מחשבה. איך שבריי חזר הביתה, סיפרתי לו. נדמה לי שהוא אמר איזה שטות, כמו- אתם יודעים- ”וואו מגניב, נרשום אותה לחוג בלט”. אבל כשהוא בחן אותה בעצמו- בנה מסביבה מעגל של מגדלים בטווח נגיעה - של שתי הידיים- ולפעמים אפילו מחוץ לטווח הנגיעה שלה כדי שהיא תצטרך להתאמץ להגיע - טוב אז הוא ראה שזה נכון. לא שהיה הרבה למה לחכות- תנועת יד מלאה אחת- וגם זה לא תמיד. היא היתה נרדמת, האש בתנור היתה מסיחה את דעתה, לפעמים המאמץ היה גורם לה להתקף.



אבל הצליחה ביותר מחמישים אחוז... וצמח לא מסוגל לעשות את זה. אף אורח לא האמין לנו. לא היתה להם סבלנות לחכות כל כך הרבה זמן. וזה הדהים אותי- אני זוכרת שהייתי בשוק- כשהבנתי שהם חושבים שאני משלה את עצמי. קודם כל, זאת לא היתה אשליה... וחוף מזה, היתה לי אופציה אחרת?

אנחנו שקענו לגמרי במשחקים האלה. מצאנו לה כדורים צבעוניים ופעמונים והבובות האלה שקמות כשמשיכים אותה- נחום תקום. ואז היא חטפה איזה וירוס והיתה חולה נורא... היה לה התקף אחד אחרי השני- לא הקטנים- וזה הצטבר עד שהייתה קריסה מוחלטת. כשהיא הבריאה, ניסינו שוב עם הלבנים, אבל עכשיו היא אפילו לא יכלה לראות אותן. זאת הייתה הנקודה שבריי איבד עניין בה. אני עדיין מנסה, למרות שאני כבר לא טורחת לספר לו. אני אספר לו כשיקרה משהו. זה נראה לי הגיוני. אם היא הצליחה פעם, היא תצליח שוב. אני חושבת שכל עוד חיים יש תקווה, אתם לא?

הלוואי שהוא היה מדבר עליה יותר ברצינות. אני לא יודעת אם הוא מנסה לפעמים לדמיין איך היא היתה אם המוח שלה היה פועל. אני מנסה. ואמא של בריי אומרת תמיד "איזו ילדה מקסימה, אם היא רק היתה מסוגלת ללכת". ואז בריי מתפוצץ מצחוק. אבל גם אני חושבת ככה. אולי זה כי אני אישה.